

VILLÁNYI G. ANDRÁS

Niké

a Szamothrakéi sebeire

Állok a magasban
 semmi nem szebb sem szomorúbb
 nálam
 márványcsendből széppé
 istenné formált a közömbös kéz
 csodálni járultok elébem
 mert arcom szétzúztam rég
 nem látjátok könnyeim
 „Győzelem Istenasszonya”
 sírással sem győzöm
 vakon is arctalan torzótok látom
 bukott csatátok magatokkal
 az elfecsérelt pillanatot...
 árnyak! maszkotok lopott
 sáros vér csupa jaj mocsok

 nem vágytam diadalra
 sem értetek sem ellenetek
 idegenek vagytok
 idegen a vésőtök és szívetek.
 Utat nyissatok
 könnyeim tengerfenekére
 milliárd kő közé a mélybe
 egy legyek köztük én.

Niké szárnya

Arcom már a semmi
 nem látja könnyeim
 földi szem soha
 angyalibban ragyog
 a maszk hiánya
 mindenem elhagyom
 ízenként oldom szerte
 a szárny fenntart
 lélek árkusa
 istenlényem ő
 fájdalom mosolyhajlata
 ívbe zárt messzeség.

VILLÁNYI G. ANDRÁS (1958) Budapest